

Værbi, der ikke kan antages at ville variere i Tidens Løb. Ja, ganske vist, der kan selv i den enkelte Embedsmands Levetid komme den Tid, da Gjennemsnitsberegningen viser sig ikke at holde ganske Stik, da Konjunkturerne have udøvet den Indflydelse, at han faaer Mere, end der blev beregnet, da han modtog Embedet. Det er muligt; men Loven har nu engang meent, at naar den tager Hensyn til et Gjennemsnit af 10 Aar, har den truffet en over Konjunkturernes Indflydelse ophøiet Maalestof og ved sammes Hjælp udfundet Jordens virkelige Værdi, og at der derfor ikke bør tages Hensyn til saadanne mulige Forandringer i Tidernes Løb, eller derfor paahydes Omvurdering; og klart er det da ogsaa, at kan det i Tiden gaae op for Embedet, kan det ogsaa tænkes at gaae ned, og jeg troer, at Alt vel overveiet, tør det vel siges, at Loven har vidst at finde en ret passende Maalestof. Allermindst gjælder derhos et Hensyn til den Værdiforøgelse, der i Tidernes Løb muligt kan foregaae i det Dieblis, en saadan Lov træder i Virksomhed. I det første Aar efter at Embedet har modtaget Jorden til en bestemt Værdi, fastsat efter et Gjennemsnit af 10 Aars Nettoindtægt, kan det ikke let antages, at det skulde faae Mere ud end netop de 1,000 Rd., der — vil jeg sætte — ere udfundne at være Jordens Værdi, og med hvilket Beløb nu de 3,000 Rd., som Embedsmanden i det Hele skal modtage af Staten, bliver at nedsætte. — Seer man nu hen til § 4, sees det, at Loven ved sin Bestemmelse af Gagen lader Jorden forsvinde for de paagjældende Embeder, og som Lønning kun kjender fast Gage i Penge, et Kvantum Rigsdaler, som heelt udbetales af Staten, om end i Virkelighed en Deel af Beløbet kommer Embedsmanden tilgode ved Likvidation i taxeret Jord. Sagen er saaledes, saavidt jeg skjønner, i den allerbedste Overensstemmelse med de finansielle Grundsætninger, hvorledes skulde det ogsaa være tænkeligt, at en Lov af denne Bestaffenhed kunde have passeret tvende Thing, være blevet omhyggeligt behandlet saavel i Landsthinget som i Folkethinget, uden at man var bleven opmærksom paa, at man der bestemte Noget, der stred imod hele Fortidens Betragtning af hvad der var finansielt rigtigt

og retfærdigt? Er det tænkeligt? Og at det nu ikke heller er saa, det veed man jo ad Historisk Veie, det er jo det ærede Thing bekenndt, at da denne Lov blev forelagt af Ministeren, indeholdt den en Henvisning ikke til Loven af 31te Marts 1860, men til den almindelige Lønningsslov, der samtidigt var forelagt Rigsdagen. Man har altsaa ikke kunnet oversee Loven om Sædtillæg; man har ikke overseet den almindelige Lov af samme Dato, men man har seet, at der var noget Særligt i Forholdene for Retsbetjentene, der gjorde, at den almindelige Regel for Beregningen af Sædtillæg for de Embedsmænd, der have Jord, ikke kunde komme til Anvendelse her, — at man stillede disse Embedsmænd saaledes, at de alene modtog et Pengeskvantum af Staten, enten det nu skete umiddelbart eller ved Likvidation i Jord efter den udfundne virkelige Værdi. Dette var det Særlige; den Retsbetjent, der modtog sine 3000 Rd. deels i Jord, deels i Penge, stillede aldeles lige med den, der modtog sine 3000 Rd. i Kontanter, og som Følge deraf maatte man ogsaa med Hensyn til Sædtillæg stille disse Embedsmænd lige og saaledes, som man allerede ved Loven af 31te Marts 1860 havde stillet andre Embedsmænd, der modtog deres hele Gage i et vist Pengeskvantum, og dermed give dem Lønningstillæg af det Hele. — Var det altsaa tilladt, naar man har en klar Kontext for sig, at forlade Lovens Bogstav og at søge Supplementer og Fortolkningsmidler, saa troer jeg dog, at det vilde være mere end tvivlsomt, om ikke Kontexten vilde findes at staae i den allerønskeligste Harmoni med sunde finansielle Grundsætninger, saaledes som vore øvrige Love udtale dem. Det kan kun lidet hjælpe at nævne en heel Række af saadanne Tillægslove fra 1854 til 1858, der gaae ud fra andre Grundsætninger; vi have jo ogsaa nyere Love af 19de Februar 1861, men vel at mærke, hvorledes er Forholdet med dem alle? — I dem alle vil det findes, at de paagjældende Embedsmænd have Jord uden Taxation, uden Burdering, som der fra Arilds Tid har været henlagt til Embederne, hvor derfor Konjunkturerne have stillet disse Embedsmænd sa gunstigt, at Staten ikke behøvede at give dem noget Lønningstillæg. Men er det saaledes her?